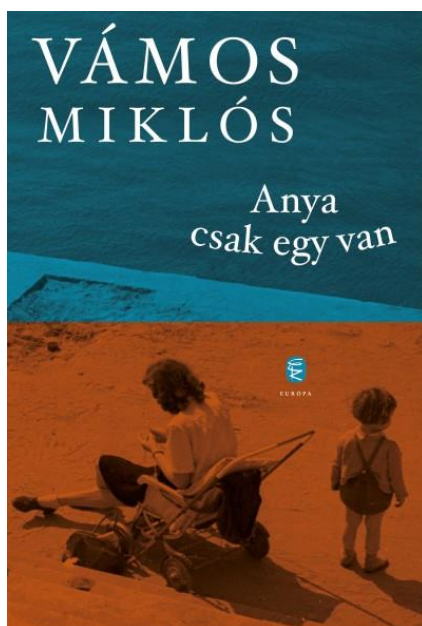

Vámos Miklós
ANYA CSAK EGY VAN

„Nem voltam képes abbahagyni a röhögést, bökdösött pedig a Zsuzsa, bámult rám a Sári, a Julcsi, meg az egész gyásznép, az a másfél tucatnyi ember, aki eljött anyá temetésére. Rávallott ez az utolsó tréfa, és persze rám. Észrevehettem volna a halotti anyakönyvi kivonaton, hogy téves az évszám. Anyá fiatalítási célból a születési évét átjavította a személyijében, azt vették alapul. Észrevehettem volna a sírkövesnél is, de én nem szoktam észrevenni azt, amit kéne, vagy csak későn, túl későn, így hát anyá életéből végleg elveszett tíz év, s a veszteséget márványba vésték az örökkévalóságnak, pontosabban tíz évre, urnafülke esetén ennyi a porladási idő. Jaj, nehogy elfelejtsem meghosszabbítani, ahogyan anyá felejtette el apát, illetve ahogyan mindannyian elfelejtettük.

Kár, hogy csak most kezdek rájönni, hogy alapjában véve jópofa nő lehetett az anyám. Kár, hogy csak most kezdem irigyelni, amiért annyira bátran élt, ahogyan én sose mertem.

De jó volna újra kezdeni! De jó volna, ha nem ez lenne a vége!”

A könyv végére megértjük, mennyivel fajsúlyosabb ember ez az idős hölgy, mint hinnők. Míg az első fejezetekben sajnáljuk, az utolsóokban már-már irigyeljük, bármilyen megrázó a sorsa. Meghat és megnevettet.

Ha a regényt befejezve úgy érezzük, ideje fölhívunk a saját anyánkat, jó nyomon járunk – a szerző írói nyílveszeje célba talált.